

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ...

«We are all made of dreams, and our life stretches from sleep before birth to sleep after death»

Όλα ξεκίνησαν μια Κυριακή του Οκτώβρη όταν πολλά παιδιά από το σχολείο μας ανταποκρίθηκαν στο πρώτο κάλεσμα της Θεατρικής ομάδας και μαζεύτηκαν στο σχολείο για μια πρώτη συνάντηση. Ακούστηκαν διάφορες προτάσεις για την επιλογή του έργου που θα ανεβάζαμε φέτος και τελικά αποφασίσαμε να ανεβάσουμε το «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας», του Σαίξπηρ.

Όλοι ενθουσιάστηκαν με την ιδέα να ανεβάσουμε Σαίξπηρ. Όλοι οι ρόλοι επιλέχτηκαν από μας - η υπεύθυνη της θεατρικής ομάδας κυρία Βαία Σπυρέλη έθεσε το κριτήριο για την επιλογή τους «να αγαπάμε αυτό που κάνουμε άσχετα αν πιστεύουμε ότι διαθέτουμε ταλέντο ή όχι». Έτσι βουτήξαμε κι εμείς στα βαθιά να κολυμπήσουμε, ξέραμε δεν ξέραμε κολύμπι. Αρκεί να το ευχαριστιόμασταν!

Άρχισαν αμέσως οι συζητήσεις, οι πρώτες πρόβες και τα γέλια. Στην αρχή φάνηκε σε όλους εύκολο αλλά κανείς δεν ήξερε τι θα ακολουθούσε.....!!

Πρώτα απ' όλα όσο διαρκούσαν οι πρόβες άρχισαν οι απώλειες. Πολλά παιδιά δεν άντεξαν το βάρος της πολύωρης ενασχόλησης μιας και οι πρόβες γίνονταν μόνο Κυριακές! Ουφ... μια μέρα μας έμενε και την κλείσαμε με το θεατρικό! Και τι δεν περάσαμε... Ασκήσεις χαλάρωσης, ασκήσεις έκφρασης, ασκήσεις ορθοφωνίας... Πειθαρχία και φωνές από τη σκηνοθετίδα... Αλλά τι περιεργο... Τη βρήκαμε!

Όσο περνούσε ο καιρός το έργο άρχισε να παίρνει ζωή. Έφευγε από το χαρτί και ανέβαινε στη σκηνή! Κι εμείς ήμασταν οι μάγοι που το μεταμορφώναμε σε ένα αληθινό όνειρο! Η ώρα μας περνούσε ευχάριστα και δημιουργικά, η φιλία μεταξύ μας δυνάμωνε, όλες οι στιγμές που ζήσαμε μεταξύ μας ήταν ανεπανάληπτες. Σε κάθε πρόβα δημιουργούσαμε μια ατμόσφαιρα μοναδική, μαγική, γεμάτη. Ξεχνιόμασταν με τα παιδικά όνειρα, αφήναμε τη φαντασία να καλπάζει, και γέλια ...πολλά γέλια που τις 3-4 ώρες που ήμασταν στο σχολείο ξεφεύγαμε απ' την πραγματικότητα και ζούσαμε στο δικό μας όνειρο.

Οι πρόβες συνεχίζονταν κανονικά, αλλά όταν πάρθηκε η απόφαση να ανεβεί στο ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Αγρινίου και να πάει στους Καλλιτεχνικούς Αγώνες στην Πάτρα ο ρυθμός άρχισε να γίνεται όλο και πιο γρήγορος. Τρέχαμε και δε φτάναμε... Οι ώρες των πρόβων αυξήθηκαν και όλοι ήταν αγχωμένοι!! Μέχρι την παραμονή της παράστασης δεν ήταν όλοι εκεί, ούτε είχαν τακτοποιηθεί κάποιες λεπτομέρειες!!

3 Απριλίου η μέρα της παράστασης !!!

Μοιραστήκαμε τις δουλειές μεταξύ μας. Άλλοι θα έκαναν υποβολείο, άλλοι θα ήταν διευθυντές σκηνής, άλλοι θα φρόντιζαν για τα σκηνικά και τα κουστούμια... Όσο για το μακιγιάζ... τα καταφέραμε μόνοι μας. Λίγη φαντασία στις πινελιές και το αποτέλεσμα φανταστικό! Και η στιγμή είχε φτάσει... Όλοι είχαμε κανονίσει να αφιερώσουμε την παράσταση σε δυο κορίτσια δικά μας, τη Μαρίνα και την Άρτεμη που δυστυχώς μας άφησαν νωρίς. Και αρχίσαμε.....!!!!

Όλοι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να βοηθήσουν παντού! Στις αλλαγές κουστούμιών, σκηνικών, άλλοι ειδοποιούσαν τα παιδιά - που ξεχνιόντουσαν «λιγάκι» στα παρασκηνία - με το εσωτερικό τηλέφωνο της σκηνής και γενικά όλα κυλούσαν ήρεμα και τόσο οργανωμένα λες και κάτι μαγικό είχε βοηθήσει να πάν όλα καλά...!!! Τα παιδιά ήταν καταπληκτικά πάνω στην σκηνή. Όλα είχαν πάει καλά τελικά και ήμασταν χαρούμενοι, που το χειροκρότημα στο τέλος ήταν κάτι το υπέροχο και δικαίωσε όλους μας τους κόπους! Αποσπάσαμε συγχαρητήρια από όλους και πάλι. Νιώσαμε τόσο σημαντικοί και ξεχωριστοί εκείνη την βραδιά. Όμως δεν είχε τελειώσει ακόμα.....

Την επόμενη Κυριακή ήταν η τελευταία πρόβα για τους Καλλιτεχνικούς. Βέβαια κανείς δεν πήρε σοβαρά αυτή την πρόβα!! Ήταν λες και διακωμωδούσαμε το έργο! Όταν τελειώσε η πρόβα κάναμε μια συζήτηση πολύ σημαντική. Συμφωνήσαμε πως στους Καλλιτεχνικούς Αγώνες δεν πάμε να διαγωνιστούμε με σκοπό να πάρουμε το βραβείο, αλλά για να δείξουμε τη δουλειά μας και να περάσουμε καλά χωρίς την αγωνία για την πρωτιά.

Φτάσαμε λοιπόν... Δεν ήμασταν και ιδιαίτερα χαρούμενοι, γιατί ξέραμε ότι θα ήταν η τελευταία μας παράσταση. Έτσι δώσαμε τον καλύτερο μας εαυτό και νομίζω πως αυτό φάνηκε. Βέβαια είχαμε και δυσκολίες, γιατί δεν είχαμε ούτε σκηνικά ούτε την άνεση να κινηθούμε στην σκηνή. Αλλά όλα λύθηκαν στο τέλος. Παίξαμε τέλεια! Και έτσι πήραμε το δεύτερο βραβείο με την αξία μας! Όλοι το χαρήκαμε στην απονομή και σηκώσαμε ψηλά την πλακέτα κι ας μην ήμασταν οι πρώτοι, μέσα μας νιώθαμε πως είχαμε πάρει το καλύτερο βραβείο!

Να τι γράφει για μας το σκεπτικό της επιτροπής:

«Το Β' βραβείο στο Μουσικό Σχολείο Αγρινίου για την παράσταση «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ. Η επιτροπή επιβραβεύει τη συνολική προσπάθεια των μαθητών που λειτούργησαν σε πλαίσια αυτοσχεδιασμού ενσωματώνοντας γόνιμα το θεατρικό παιχνίδι και αποδίδοντας έτσι σε υψηλό βαθμό το παιγνιδιάρικο πνεύμα του Σαίξπηρικού λόγου. Χρησιμοποίησαν δημιουργικά το χώρο της σκηνής. Απέδωσαν τους ήχους του δάσους με αξιοσημείωτη ζωντάνια ώστε αυτοί να αποτελέσουν αναπόσπαστο μέρος του σκηνικού, αλλά και της σκηνοθεσίας, όπως απαιτεί το έργο.....»

Αυτά τα λόγια είναι για μας το καλύτερο βραβείο, γιατί έδειξε πόσο σημαντική είναι η συνεργασία και η αφοσίωση της ομάδας σε ένα κοινό στόχο. Στη δική μας περίπτωση ο στόχος ήταν το θέατρο.

Είμαστε σίγουροι ότι όπως και σε μιάς έτσι και σε όλα τα παιδιά της θεατρικής ομάδας αυτό που αρχίσαμε πριν από μήνες και τώρα έφτασε στο τέλος του... ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ!!!

Ελενίκη Μαυροπούλου - Κωστής Σκαμνέλος

